

ÂŞIKLAR CADDESİ

Sokakta yürürken neredeyse hiç hata yapmam, gitmem gereken yere olması gerektiği gibi giderim. Sokakları, kaldırımları, merdivenleri ve hatta ağaçları dahi ezbere bilirim. Hepsi aklımda adımları ile birlikte yazılıdır. Belki kâğıda dökmem ama hissederim. Rüzgar bile önemlidir benim için, hava durumunu koklarım hatta sokaktan geçen Emel ablanın parfümü bana işe gitmem gerektiğini hatırlatır.

Her gün sokakta karşıdan karşıya geçtiğim bir cadde var. “Âşıklar caddesi” derler adına, zamanın birinde bir âşık askerden kaçıp, sevdiğini bir kere görmek için günlerce beklemiş o yolda. Biraz hüzünlü, ama belki de benim için her adımda hissettiğim en anlamlı cadde hayatımda.

Henüz üst geçit yapılmadı, ya da yapıldı şu sıralar ama ben duymadım. Duymak demişken, bazı insanlar günaydın kelimesini başkalarının azgından duymanın sadece selamlaşma biçimi olduğunu düşünür. Ama ben ve benim gibi görme ve yarı-duyma engelli insan için ise başarıdır. Diğer insanların bizi normal görüp selam vermesi ve aynı zamanda bizim duymamız, gerçek başarıdır.

Her neyse, işe gitmek bir hobi benim için. Annem Hacer Hatun çayı demledi mi fırlarım yataktan, en sevdiğim giysilerimi giyer çıkarım caddeye, belki bir gün benim için çayı demleyecek bir kadının hayaliyle. Bazen o kadın uzun saçlı gösterişli, lavanta kokuludur. Bazen ise leylak, bazen de yasemin, bazen ise is kokar sadece, o da parfümünü unutmuştur çünkü. O gün gidip ona kendi şalımı veririm, sokaklarda saatlerce dolaşırım, kokusu nereye giderse orası onun yanındır benim için, hayallerimde dolaşırım sonra farkına bile varmadan eve gelirim. Ertesi sabahı ipe çekerim, lavanta kokulu parfümünü duymak için onun.

İşte böyle bir sabah, bizim Hacer Hatun koymuş çayı, üstümü giyip yapmışım kahvaltıyı. Hava da yumuşak bir rüzgâr var, öyle ki gel benimle yürüyüşe çıkalım diyen bir sevgili gibi. Heyecan kaplayarak adımlarımı attım, önce Emel abla geçti önümden başladım sessiz tıkırtılarım ile onu izlemeye.

Aynı yere giden insanlar ile birlikte olunca insan kendini grubun bir parçası zannediyor, sanki yıllarımızı birlikte geçirmeye adayabileceğimiz dostlarımız gibi. Hiçbir zaman onların beni nasıl gördüklerini bilmediğim için karşı taraftan tanımlayamasam da bugün ve diğer her gün gibi saat sekiz on beş grubunun bende bir parçasıyım uzun zamandır.

“Âşıklar caddesine geldik” dedi bizim kapıcı Hüseyin Abi. Her gün ona zahmet versem de grubun diğer üyelerinin birbirine duyduğu saygı gibi bir kere bile karşıdan karşıya geçmemde sıkıntı yaratmadı, sağ olsun. Tam geçirdi beni, ayrıldık derken; “Ahmet, yarından sonra buraya senin gibi insanlar için yardımcı koyacaklarmış haberin olsun” dedi. Ne yardımcısı demeden ayrıldı Hüseyin Abi. Bozulmadım değil hani, sonuçta iki yıldır benim yoldaşım olan Hüseyin Abi bundan sonra gruptan kopacaktı. Ben kendim için üzülmedim tabi ki, bu gruba girmek zordur dedim içimden, üzülmesin Hüseyin Abi?

Günler birbirini kovalar derler de zaman nasıl geçer bilinmez ya hani, aynı sabah kahvaltısı, aynı en sevdiğim giysilerim ve aynı bastonum ve aynı “Âşıklar Caddesi”. O sabah tek başına

işe gitmenin tüm ezbere dayalı noktalarım ile birlikte bu kadar kolay olabileceğini düşünmenin rahatlığıyla uyanmış oldum. Sanki yeni doğmuş bebeğin ilk adımları gibi birine bağlı olmadan karşıdan karşıya geçmek dedim içimden, hadi bakalım Ahmet, başarılar senin ile birlikte geliyor.

Bizim sokağı dönüp, caddeye doğru ilerledikçe etrafımdan geçen insanları duymaya başladım, çok yaklaşmıştım ki caddeye, güzel bir leylak kokusu sardı etrafımı sanki bir güç beni caddenin öte yakasına çekiyordu ama öyle böyle değildi bu sefer hissediyordum. Kalbimin içine işleyen bir kokuydu, sanki cennetten günahları affetmek için inmiş bir meleğin kokusuydu. Heyecanla bekledim, kime ait olduğunu duymak, o kişi hakkında hayallere dalmak geldi içimden, ilerledim, adımlarımı hızlandırdım ve yaya geçidine geldim, durdum. Bana yardımcı olmak üzere gönderilen kişinin kokusu olabilir miydi? Daha önce hiç tatmadığı bir tatlının tutkunu olmak gibi bir his kapladı içimi, bekledim. Bana yardımcı olacak kişiyi bekledim. Daha önce hiç tanışmadığım biri için yüreğimi sıcaklık kaplamıştı. Farklı bir ses bekledim, bekledim.

O anda onu duydum, önce bana “Geçiniz” dedi. Öyle yumuşak bir ses tonuydu ki, duymayan kulaklarımda bile sesi çok netti. Sanki bacaklarımda bağı çözüldü, adımlarımı atamadım da kilitlendim orada, insanlar bana sürtünerek ilerliyorlardı, ama ben tek bir kelime ile ona bağlanmıştım. Öyle bir bağ oluşmuştu ki, sanki sabah çayımızı birlikte içmiştik ve beni buraya o getirmişti. İlerlemek istemediğim, işe gitmeyi istemediğim bir andı bu. Durdum ve bekledim, belki de beni fark etmişti ki daha sonra hiç konuşmadı, sesini bir kez daha duyabilmek için duruyordum belki de caddenin kenarında. Bir kez daha duyarsam sesini, leylak kokusunun beni sardığı gibi ayaklarımla ilerleyerek karşıya geçebilecektim belki. Ve oldu, beni duymuş gibi tekrar etti “Geçiniz” dedi. Ve sırtıma dokundu, irkildim ama o yumuşak dokunma ile ilerledim, sesini artık duyamıyor olsam bile benden başkalarına da yardım ettiğini hissedebiliyordum. Leylak kokusunu aldım yanıma, sahilde yürüdüm, işe yürüdüm, sokaklar birbirini kovaladı, zaman geçmiyor sanki leylak kokusu beni hiç bırakmıyordu. Bu mümkün müydü? Bi tek kelime ile insan âşık olabilir miydi? Bunu hissetmesi bu kadar kolay mıydı? İmkânsız dedim içimden, ama yüreğimde hissettiğim bu his, hayatımda ilk defa başıma gelmiş ve bir erkeğin kadını bulduğunu hissettiği bir andı.

Mükemmelliğin bozulmasını hiç istemedim, onu düşünerek hayalimde canlandırıp, daha sonra üzölmek istemedim. Onu sadece ses tonuyla yanımda hayal ettim, sadece sesiyle yaşayabileceğim birine dönüştürdüm. Bilmiyorum, belki de onu asla erişemeyeceğim bir yere koydum, kokusundan bir dakika ile bir ömür geçirebileceğim bir yere...

Eve dönüş yolunda leylak kokusunu kaybettim sanki, sanki o da gitmiş gibiydi, eski yollardan geçerken etrafımı kaplayan is kokusuna inat ona ulaşmak için yürüdüm. Gün boyu hayalimde canlandırdığım kadına kendimi tanıyacaktım bu sefer. “Ahmet” demesini duymak hayata bağlanmak gibi olacaktı benim için. Tüm cesaretimle is kokusunu iş yerinde bırakarak leylak kokulu sevgilime yaklaştım. Çok net olmasa bile onu duyabildim bir an, “Bekleyiniz” diyordu uzaktan. Onun o yumuşak sesini o kadar iyi algılayabilirdim ki, sadece “Ahmet” demesini isteyerek yaklaştım.

Ve leylak kokulu sevgilimin hemen yanındaydım, “Geçiniz” dediğinde durdum, bekledim. Tüm cesaretim ile “ Merhaba, ben Ahmet, burada olduğunuz için çok teşekkür ederim” dedim, onun duyabileceğini varsaydığım bir ses tonuyla. Hiç ses vermedi, belki de benim engelli olduğumu fark etti ve benden korktu dedim içimden, olabilirdi. Sonuçta o genç güzel bir bayan ben ise sadece kör Ahmet’tim. Bekledim, dakikalar geçti bekledim, tekrarladım ve bekledim, ama o ise sadece “Geçiniz” dedi. Akşam kalabalığından olacak ki duymadı beni dedim, ve daha gür ve yüksek bir ses ile tekrarladım.

Bir cevap geldi, ama bu ses onun değildi. Ona ait bir ses olmadığını anladığımda, cevabın ne olduğuyla hiç ilgilenmedim, çünkü ben onun kokusuyla âşık olmuş ve sadece onun sesi ile uyanabilirdim. Ama omzuma dokundu arkamdan ve net bir şekilde, “Aptal, o sadece bir makine” dedi. Arkasını döndüğünü duymadım ama sessiz bir iç çekiş duydum, ama ne kadar sessiz olabilirdi ki? Ben duymuştum...

Ve o an, Âşıklar Caddesinin, anlamını yitirdiği ama bambaşka bir anlam kazandığı ve hatta tüm kokusunu benden uzaklaştırıp âşık olmanın sadece bir araç olduğunu ve caddenin adının Âşık Caddesi olması gerektiğini düşündürdü, çünkü âşıklar yoktur ki, sadece âşık olmuş bir âşık vardır dedim içimden. O olmasa bile onu bende var eden ve yüreğimde aşkı canlandıran ılık rüzgarı benliğimde sakladım. Âşık olmanın tek başına yaşanabilen en güzel duygu olduğunu ve zaten hiçbir zaman göremeyecek ve tam olarak duyamayacak olduğum kadını yüreğimde sakladım, sadece ben görüp ben duyayım diye.

Bastonumu bir kenara bırakıp, ellerimi ceplerime koyup, koluma doladığım leylak kokulu sevgilimi annemin yemekleriyle tanıştırmaya gittim, artık yalnız değildim, aşk hep benimleydi...

